

„Știi că Te iubesc“

Marturia fostului preot romano-catolic

Juan T. Sanz

M-am născut pe data de 28 aprilie 1930 în Somosiera, Madrid (Spania), al optulea copil într-o familie romano-catolică.

Am simțit chemarea la preoție când aveam treisprezece ani, în timpul predicii de la liturghie (19 martie 1943). Din motive financiare nu am intrat în seminarul diocezan din Madrid decât abia în anul școlar 1945/46.

În primii cinci ani de școală am studiat latina și greaca. Următorii trei ani au fost dedicați filozofiei, teologiei și eticii ca materii secundare. În septembrie 1953 am început să studiez ca materii principale teologia și etica.

În timpul primilor opt ani de studiu, nimeni nu avea voie să posede sau să citească Biblia. La cea de a 21-a aniversare a mea, o femeie, care a devenit mai târziu nașa primei mele liturghii, mi-a dat o Biblie. Spre marea ei surpriză, a trebuit s-o ducă din nou acasă până ce am împlinit 24 de ani și mi-am început studiile teologice. Astfel, interesul meu în cunoașterea mai multor amănunte despre Biblie se datora mai degrabă curiozității decât unei necesități reale.

Prima mea liturghie

Am fost ordonat preot în 14 iulie 1957, iar în ziua de 18 a aceleiași luni mi-am ținut prima liturghie în orașul natal.

La 23 august 1957 mi-am început lucrul în prima mea parohie din La Neriuela, Madrid. Am rămas acolo până în 1959 când, din cauza sănătății părinților mei, am cerut să fiu transferat. Mi s-a dat un post de vicar în parohia din Canillejas, Madrid.

Mi-am luat părinții și sora cu mine la noul post, unde atât preotul parohiei, cât și enoriașii ne-au primit cu brațele deschise. Dar, după o vreme, relația dintre mine și preot a început treptat să se deterioreze din cauza atitudinii sale fundamentaliste și conservatoare privind conținutul predicilor, administrarea sacramentelor, liturghia și devoțiunea față de Maria și sfinți.

De ce trebuia să predic ceea ce dorea preotul parohiei? De ce trebuia să ascult spovedania penitenților înainte de ținerea liturghiei, ca și când prin aceasta s-ar face ispășire pentru păcate? De ce permitea preotul ca în timpul liturghiei să fie în mod special venerați Maria și sfinții? De ce trebuia să vorbesc latinește în timpul liturghiei și al administrării sacramentelor, când enoriașii nu puteau înțelege această limbă? În prima mea parohie vorbisem spaniola în anumite părți ale liturghiei, precum și la înmormântări și botezuri. Lucrul acesta a plăcut atât de mult mării majorității a enoriașilor, încât participarea lor la închinare a crescut tot mai mult.

Reforme în parohie

După doi ani petrecuți în noua mea parohie i-am spus preotului despre faptul că în lucrarea anterioară folosisem limba spaniolă și Biblia. Mai târziu m-a informat că, de

acum, cu permisiunea episcopului, vom ține în spaniolă o mare parte din liturghie și sacramentele. Dar predicile de duminică și din timpul marilor sărbători vor trebui să rămână neschimbate, chiar dacă eu le credeam prea moralizatoare și prin urmare nu prea biblice. Temele și structura predicilor erau alese de un grup de preoți conservatori cu scopul ca toți prelații diocezanii să predice despre aceeași temă în cadrul liturghiei de duminică. Chiar și așa, am reușit să „prelucrez“ temele propuse, dându-le o nouă direcție spre Cristos. Lucrul acesta a ajuns și la urechile preotului parohiei mele și, spre marea mea surpriză, mi-a spus că mă va înlocui la amvon ori de câte ori va putea, lăsându-mă pe mine să officiez liturghia.

În acele zile dificile foloseam Biblia ca o carte de căpătâi și o cercetam amănunțit ca să descopăr în ea mesajul adevărat, profund și etern al salvării, atât pentru mine, cât și pentru restul lumii.

Domnul răspunde

Într-o zi, Domnul mi-a dat răspunsul la toate întrebările mele, prin faptul că m-a făcut să citesc și să înțeleg capitolul 3 din Evanghelia după Ioan. Din această zi, iubirea și promisiunile lui Dumnezeu au fost singurul meu standard, putere, autoritate și oglindă. Dar oare nu fuseseră așa dintotdeauna pentru mine? Ba da, dar acum erau astfel într-un mod cu totul nou, deoarece Dumnezeu mă renăscuse prin Cuvântul și Spiritul Său: *„Atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că L-a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață eternă“* (Ioan 3:16). De aceea, Dumnezeu a devenit Tatăl meu, iar Iesus Cristos singurul meu Salvator personal perfect. Lucrul acesta era ceva complet nou pentru mine. În inima mea se făcuse o mare schimbare.

În vara lui 1964 L-am rugat pe Domnul să-mi arate ce să fac cu viața mea. Nu mai puteam rămâne în Biserica Romano-catolică, deoarece ierarhia ei mă forța să predic o „altă evanghelie“, diferită de mesajul salvării prin grația divină și prin credință, care se află numai în Cristos.

Dar cum și când să-mi părăsesc funcția de preot? Și cine îmi va sprijini financiar părinții și sora? Aș găsi oare înțelegere și sprijin la episcop dacă aș renunța la postul meu din motive de credință și conștiință? Cum m-ar primi protestanții, la care mă gândeam să mă duc ca să cer sfat?

În primăvara lui 1965 am auzit despre „dezertarea“ unui preot, tot din Madrid, care fusese directorul unui seminar. Cu ajutorul unui predicator evan-ghelic, acesta părăsise Biserica Romano-catolică și se dusese în străinătate să studieze protestantismul într-o universitate protestantă europeană. Comportarea colegului meu mi-a dat răspunsul referitor la modul în care să plec din Biserica Romano-catolică și să aflu mai multe despre evanghelia libertății copiilor lui Dumnezeu.

În acest scop am contactat telefonic Biserica Germană, La Iglesia de los Alemanes din Madrid, și ei mi-au dat numărul de telefon al pastorului Luis Ruiz Poveda. Îndată ce i-am spus acestuia că sunt preot cu probleme de credință și conștiință, m-a sfătuit să opresc imediat discuția la telefon și în loc de aceasta să stabilem o zi și un loc de întâlnire, deoarece telefonul lui era adesea ascultat de poliție. Așa am și făcut.

Păcat de moarte sau viață nouă?

În acest timp, aveam adesea sentimentul că mă prăbușesc atât spiritual, cât și psihic. Din punctul de vedere al doctrinei romano-catolice, trăiam neîncetat într-o stare de „păcat de moarte“, deoarece mă îndoiam pe față de credința mea și nu căutam iertare de acest păcat și de altele în sacramentul spovedaniei; deoarece căutam adevărul biblic la protestanți și nu la episcopul meu și la profesorii mei de teologie; deoarece am respins ierarhia ecleziastică și autoritatea romano-catolică; deoarece am respins autoritatea doctrinară a Bisericii mele privind Biblia; deoarece simțeam că spovedania păcatelor făcută în confesional Îl priva pe Dumnezeu de dreptul și puterea pe care le are doar El în Persoana Sa și prin lucrarea Fiului Său Iesus Cristos; deoarece consideram liturghia un înlocuitor înșelător al meritelor lui Cristos pe cruce.

Însemnau oare toate aceste motive un punct final în lucrarea mea pastorală? Domnul mi-a spus prin Cuvântul Său că nu. Dar lucrul acesta producea un conflict cu voia Domnului, cu mentalitatea romano-catolică și cu mândria mea încăpățanată. Această bătălie interioară mi-a afectat sănătatea și somnul și a produs multe temeri. În final a trebuit să renunț la toate, de dragul iubirii pentru Cristos și al propriei mele salvări eterne.

Răspunsul meu la grația Domnului

La capătul tunelului neliniștii și temerilor, Domnul Iesus m-a invitat să-I răspund așa cum făcuse apostolul Petru a treia oară lângă lac. Erau aceleași cuvinte pe care le alesesem deja ca motou al vieții mele înainte de a fi ordonat preot: „*Doamne, Tu cunoști totul; Tu știi că Te iubesc*“ (Ioan 21:17).

Astfel m-a condus Domnul din umbra Bisericii Romano-catolice la lumina evangheliei grației: „*Căci prin grație sunteți salvați, prin credință, și aceasta nu este de la voi, ci e darul lui Dumnezeu: nu pe baza faptelor, ca să nu se laude nimeni*“ (Efeseni 2:8-9).

Juan Sanz locuiește în Madrid. A lucrat mulți ani la editura *The Editorial Foundation for Reformed Literature*. El este directorul filialei spaniole a editurii scoțiene *The Banner of Truth*. Iubirea sa pentru adevăr și strădania sa de a explica lămurit adevărul se exprimă în activitatea sa de traducător al unor cărți fundamentate biblic din olandeză în spaniolă. Împreună cu José Borrás a editat cartea *Catolicismo: Una fe en crisis*.

(Traducător: Olimpiu S. Cosma)

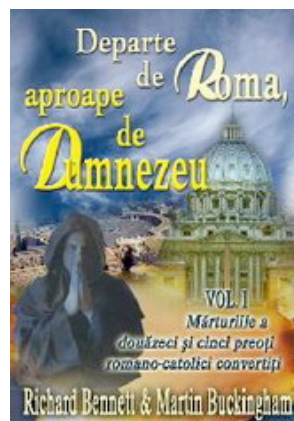
Aceasta marturie este preluata din cartea
Departe de Roma, aproape de Dumnezeu - Volum I
Richard Bennett / Martin Buckingham, editori

Marturiile a 25 de preoti romano-catolici convertiti

Vol. I

Format A5

188 pag.

Ea se poate obtine direct de la editura:

AGAPE
str. Podului nr. 8
Fagaras/BV, 505200
ROMÂNIA

www.edituraagape.ro

sau in librariile crestine din toata tara.

Iar in Elveția de la:

CLKV
Hochstrasse 180
CH-8330 Pfäffikon ZH
ELVEȚIA

kontakt@clkv.ch
www.clkv.ch